రోగాలు - అనురోగాలు

- డా.కె.వివేకానంద మూర్తి

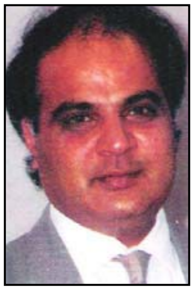

(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

మూడు చావులు, ఆరు జ్వరాలతో కె.జి.హెచ్‌లో వార్డులన్నీ విలవిల్లాడుతున్నాయి. సర్జికల్ వార్డులో సర్జరీ ప్రొఫెసర్ పదును పాపారావుగారు చుట్టూ స్టూడెంట్స్ పి.జి.లు పోగయ్యారు. పాపారావుగారి కోరమీసాలు పొడుగ్గా, సూదిగా వున్నాయి. అవి గుచ్చుకోకుండా పిల్ల డాక్టర్లు కాస్త దూరంగానే నిలబడ్డారు.

పాపారావుగారు ప్రారంభించారు.

'మనవంతా సర్జన్లు. మనవేం చేస్తాం? ఆపరేషన్లు, మేజర్ ఆపరేషన్లు, మైనర్ ఆపరేషన్లు. మేజర్ ఆపరేషన్లంటే యేవిటి? మైనర్ ఆపరేషన్లంటే ఏవిటి?'

'పిల్లలకి చేస్తే మైనరండి. పెద్దవాళ్లకి చేస్తే మేజరండి' వొక పి.జి స్టూడెంటన్నాడు.

'పేదవాళ్లకి చేస్తే మైనరండి.డబ్బున్న వాళ్లకి చేస్తే మేజరండి' మరో స్టూడెంటు పిల్ల చెప్పింది.

'కాదు. మీ యిద్దరూ తప్పే. మన వొంటిమీద చేస్తే అది మేజర్ ఆపరేషన్. మనం యితరుల వొళ్లు కోస్తే అది మైనర్ ఆపరేషన్. సర్జరీలో యీ మూల సూత్రం మీరంతా బాగా గుర్తుపెట్టుకోండి. అప్పుడే మీరు గొప్ప సర్జన్లు అవుతారు. కడుపు కోసినా, కంతి కోసినా తిరుగుండదు. ఆపరేషన్ సక్సెస్ అయితే అది సర్జను గొప్పతనం. ఫెయిలయితే అది ఎనస్తటిస్టుగాడి తప్పు అర్థమైందా?'

'అర్థమైంది సార్' అని అంతా తలలు పంకించారు.

'మరో విషయం ప్రతికేసుకీ హిస్టరీ ముఖ్యం అని మీరంతా యిప్పటికే చదువుకుని, తెలుసుకుని వుంటారు. అయినా మీ కెరీర్ పొడుగునా, ప్రతీ కుర్ర జూనియర్ నాగన్నగాడూ హిస్టరీ యీజ్ యింపార్టెంట్ అని మీకేదో తెలియని విషయం వాడికే తెలిసినట్టు క్లాసులు పీకుతూ వుంటాడు. అలాంటి గుంట వెధవల్ని దగ్గరకు జేరనివ్వకండి. '- సర్జరీ మేష్టారు కంటిన్యూ చేశారు'

'అసలు మన మెడికల్ ప్రొఫెషన్లో డాక్టర్లందరికీ వొక జబ్బుంది, ప్రతి వెధవా తను మిగతా డాక్టర్లకంటే గొప్ప అనుకుంటాడు. మీరు మాత్రం అలాంటి ఆలోచనల్ని పెంచుకోకండి. మీరు నేర్చుకున్నది, అదర్స్ నేర్చుకున్నదీ అంతా కలిసి పంచుకోండి. తోటి డాక్టర్లను గౌరవించడం నేర్చుకోండి.- కమాన్, లెటజ్ స్టార్ట్ ద రౌండ్స్ అంటూ కదిలారు. ఏసుక్రీస్తు వెనక గొర్రెపిల్లల్లా శిష్య డాక్టర్స్ బృందవంతా కూడా కదిలారు. ఇంతలో తానీషా, బాలరాజు కంగారుగా వచ్చి గుంపులో కలిశారు. సర్జన్ మేష్టారు వాళ్లని చూశారు. చూసి, 'ఏహోయ్ - సర్జన్లూ లేటయింది. యింతసేపూ చేతులు తోముకుంటున్నారా?' అనడిగారు.

'లేదండి. వూళ్లో అంతా గొడవగా వుంది. బస్సులు తిరగడంలేదండి. నడిచి వచ్చాం' అన్నాడు తానీషా.

'వూళ్లో గొడవా?' అడిగారు సర్జన్.

'మరేనండి స్టీల్ ప్లాంట్ కోసం స్ట్రయికులు మొదలెట్టారు కొట్లన్నీకూడా కట్టేస్తున్నారు' అన్నాడు బాలరాజు.

'అవునండి. కలెక్టరాఫీసు జంక్షన్లో పదో నెంబర్ బస్ స్టాపు దగ్గర వొకాయనెవరో నిరాహారదీక్ష కూడా మొదలెట్టారండి' అని మరో స్టూడెంట్ మాట కలిపాడు.

'అవునండి. మా డాడీ నన్ను కార్లో తీసుకొస్తుంటే కారాపి విశాఖ ఉక్కు 'ఆంధ్రుల హక్కు' అని అరవమన్నారండి' అంది వొక అమ్మాయి సర్జను.

సర్జను పదును పాపారావుగారు ముక్కుమీద వేలేసుకున్నారు. ఆయన వేలు తీసేలోగా సూపరింటెండ్‌గారు వొగరుస్తూ పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చారు.

'ఏవిటా కంగారు సూపర్ సూరిగారూ - లుంగీ కట్టుకుంటే యీపాటికి వూడిపోను' అన్నారు సర్జనుగారు.

'కంగారు కాక ఏవిటనుకున్నారు. మీరు అర్జంటుగా థియేటర్లన్నీ ఎమర్జన్సీలకి రెడీ చేసుకోండి. రొటీన్ ఆపరేషన్లన్నీ పోస్ట్‌పోన్ చేసేయండి.'

'ఏవిటి? ఏవైంది?'

'ఏమవడం ఏవిటండీ - వూరంతా గగ్గోలుగా వుంది. జనం పెద్ద పోస్టాఫీసు మీదికి ఎగబడ్డారుట. రిజర్వు పోలీసులు షూటింగ్ చేశారు. చిన్నా చితకా ఫిజికల్‌గా గాయపడ్డారు. గన్ షాట్ వూండ్స్‌తో పడిపోయిన వాళ్లని యిక్కడికి మోసుకొస్తున్నారు. కింద మన స్టూడెంట్స్ అంతా రక్తదానాలు మొదలెట్టారు. మీరు మీ టీమ్స్ ఎమర్జన్సీలకి రెడీ అవండి. నేను అదర్ యూనిట్స్‌ని ఎలర్ట్ చేస్తాను' అంటూ సూపరింటెండ్ సూరిగారు గబగబా నడుచుకుంటూ వెళ్లిపోయారు.

'సరే - రౌండ్స్ తర్వాత. అంతా ఆపరేషన్ థియేటర్స్‌కి నడవండి -' అన్నారు సర్జన్ మేష్టారు.

హాస్పిటలంతా జనం హాహాకారాల్తో గందర గోళాస్పత్రిలా మారింది. కారిడార్స్‌లో కంగారుగా విశాఖ ప్రజలు విషాద వదనాల్తో దీనంగా పరుగులెడుతున్నారు. తుపాకీ దెబ్బలకు మరణించిన వారినీ, రక్తాలు కారుతూ మరణిస్తున్న వారినీ అంబులెన్సుల్లో, కార్లలో, రిక్షాల్లో, యే వాహనం దొరికితే ఆ వాహనంలో మోసుకొస్తున్నారు. మార్చ్యురీలో స్థలం చాలక శవాల మీద శవాలను గుట్టగా పడేస్తున్నారు. బాలరాజు, తానీషా మిగతా మెడికోస్‌తో జాయినయి రక్తదానాలు చేశారు. ఆపరేషన్ థియేటర్స్ దగ్గర సర్జికల్ టీమ్స్ అలా వేచి చూస్తూనే వున్నాయి. ఎమర్జన్సీ సర్జరీకి యెవరూ రాలేదు. గుండు దెబ్బలు తిన్న వారంతా చాలామంది దారిలోనే ప్రాణాలు కోల్పోయారు. కొంతమంది కె.జి.హెచ్ ప్రాంగణంలోకి రాగానే ప్రాణాలు వదిలేశారు. అనామకులైన పెద్దలు, పిల్లలు అలా హఠాన్మరణానికి గురవడం విశాఖ తల్లి గుండెల్ని పిండేసింది.

వూరంతా వుద్రిక్తత అధికమైంది. బస్సులు తగలబడుతున్నాయి. షాపులు కొల్లగొడుతున్నారు. హాస్పిటలంతా అల్లకల్లోలంగా వుంది. మార్చ్యురీ దగ్గర జనం గుంపులు గుంపులుగా పోగవుతున్నారు. పోయిన వారి బంధువులు మిత్రులు గుండెలు పగిలేలా రోదిస్తున్నారు.

కలెక్టరాఫీసు జంక్షన్లో కదలడానికి వీల్లేని మనుషుల సందోహం. అజంతా హోటల్ దగ్గర కిళ్లీకొట్టు అప్పలరాజు కొట్టు సగమే తెరిచాడు. అక్కడ ముందు బెంచీ మీద కొందరు, బస్‌స్టాపులో మరికొందరు నిలబడి రకరకాలుగా మాట్లాడుకుంటున్నారు.

'సెంటరు వాళ్లు మనకి స్టీలు ప్లాంట్ యిచ్చేదాకా మనకీ యిబ్బందులు తప్పవు'

'ఏవిటో మన ఆస్తులు మనం తగలెట్టుకోడం, మన ప్రాణాలు మనం తీసుకోవడం, మనం బుర్రల్లేని మనుషులం.'

'మనకి బుర్రల్లేకపోవడమేవిటి, వేదాలు, వుపనిషత్తులు లోకానికి అందించిన వాళ్లం. ఈనాటిదా మన సంస్కృతి.'

'సంస్కృతా, పాడా. గతం గోక్కుని వీర వీగడం తప్ప, యెక్కడున్నాం మనం. నిన్నకాక మొన్న పుట్టిన దేశాలు ముందుకి పోతున్నాయి. మనం రోజు రోజుకీ దిగజారిపోతున్నాం.'

'అయితే యింకేం చెయ్యాలంటారు?'

'కావల్సిందేవిటో కరెక్టు పద్ధతిలో అడుక్కోవాలి'

'వాళ్లు పట్టించుకోపోవడం వల్లే కదా యీ గొడవంతా'

'అందుకని మన ప్రాణాలు మనం తీసుకుంటామా - మన షాపులు ఆఫీసులు మనం తగలెట్టుకుంటామా, కామన్‌సెన్స్ వున్న వాళ్లు చేసే గొడవేనా యిది?'

'నిజమేలెండి. ఎవడికి వోటు వెయ్యలో తెలీదు మనకి, యెందుకు వేస్తున్నామో తెలీదు మనకి. ఎందుకు వెయ్యట్లేదో కూడా తెలీదు మనకి. ఆ సెన్సుంటే యీ న్యూసెన్సులేవుండవు.'

'మనలో మనం యిలా యిక్కడా అక్కడా వాక్కోటం తప్ప యిప్పుడేదీ మార్చలేంలెండి.'

- ఇలా సాగుతూనే వున్నాయి రకరకాల సంభాషణలు. అందరిలో కంగారు, భయం అస్తిమితం వుధృతం అవుతున్నాయి. ఏవైనా సరే విశాఖకి స్టీలు ప్లాంటు రావాలన్న ఆకాంక్ష వూళ్లో గొడవల భీబత్సానికి తల్లడిల్లిపోయే సగటు మనిషి గుండెలో మూల కూర్చుని ముసుగేసుకుంది. రోజు రోజుకీ రాజుకుంటున్న సమ్మెలు, దొమ్మీలు రాష్ట్రమంతా పాకుతున్నాయి. ప్రజలదైనందిన జీవితం అతలాకుతలం అయిపోయింది. అయినా వారికి అలవాటు పడటం అలవాటే. కాలిన యినుము చల్లబడుతున్నట్టు క్రమంగా పరిస్థితులు వొక తీరుకి రాసాగాయి. బస్సులు, రైళ్లు నడుస్తున్నాయి. మనుషులు మాత్రం యింకా పరిగెడుతున్నారు.

తేరుకుంటున్న రోగిలా కె.జి.హెచ్ క్రమంగా రొటీన్‌లో పడుతోంది. బాలరాజు, తానీషా క్లినికల్ యియర్స్ శ్రద్ధగా నేర్చుకుంటూ గడుపుతున్నారు. మురళి తండ్రికి అంతకుముందు పనిచేసే చిన్నవూరు నుంచి హైదరాబాదు ట్రాన్స్ఫర్ అయింది. అంచేత మురళికూడా మిగతా చదువుకి హైదరాబాదుకి మారాడు. శశికూడా తనకీ మార్పుకావాలంటూ హైదరాబాదుకి షిఫ్ట్ అయిపోయాడు. ఇక బాచిలర్స్ డెన్‌లో ప్రేమ పక్షులు బాలరాజు, తానీషా, వంటకోసం నల్లతంబి మిగిలారు. హిస్టరీ శర్మగారు, పాహియాన్ తరచూ కలుస్తున్నారు. తానీషా, హసీనా బేగం కథ దాదాపుగా వొకదారికొచ్చేసింది. బాలరాజు రేఖను తలచుకుంటున్నా తన క్లినికల్ స్టడీస్ మీదే బాగా శ్రద్ధ చూపిస్తున్నాడు. రేఖా అంతే.

హాస్పిటల్ క్లాక్ టవర్‌లో గడియారం తిరగనంత మాత్రాన కాలం ఆగుతుందా - అనతికాలంలోనే వీళ్లు ఫైనల్ యియర్ దాటేసి హౌస్ సర్జన్సీలోకి అడుగులు పెట్టారు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments